

— дълги уши има! Да е магаре, не е магаре — криле има, па е и съ два крака

Спрѣ се Иванчо. Погледа, погледа, па хукна назадъ.

— Изплаши се! — зарадва се Матей, — ще ми отстжи лозето!

Върна се въ кжщи Иванчо, седна на чардака и почна да се чуди, какво ли може да бжде това нѣщо въ лозето?

И както тѣй седѣше и се чудѣше, дигна очи нагоре и що да види: магарешката кожа я нѣма на чардака.

— Аха! — сѣти се Иванчо. — Вижѣ ти каква била работата!

На другата вечеръ той пакъ взе торбичката си и пакъ трѣгна за лозето. Щомъ го видѣ, Матей грабна страшното си змейско облѣкло и хукна да изпревари брата си. А Иванчо събра десетина весели другари, разправи имъ какъ стои работата и ги поведе да видятъ магарешкия змей.

Като ги видѣ толкова много, Матей помисли да побѣгне, но веднага се сети, че по-добре ще бжде, ако може и тѣхъ да изплаши. Замахна той съ гжшитѣ крила, замѣта опашка, зарева съ все гърло като змей, но всичко напразно. Веселитѣ другари се хвърлиха отгоре му, събориха го на земята и му смъкнаха магарешката кожа.

Лежи Матей на земята и не смѣе да стане отъ срамъ. А момцитѣ се смѣятъ, та цѣлиятъ баиръ кѣнти.

— Стани, хей магарешки змей! Стани да ни кажешъ сладко ли е гроздето!

Отъ тогава цѣло село му вика:

„Матей—магарешкиятъ змей“!

Николай Т. Фоль

